beneden aan den Knobbel gebruikt als verblijf voor geïnterneerde Belgische militairen, voor wie ook verschillende barakken verrezen. Thans legert hierin een afdeeling infanterie. Wat verder weg staat het munitie-magazijn, vanwaar ten behoeve van het vestinggeschut smal spoor loopt naar de Westzijde der schietheide. Langs dit Décauville-spoor wordt de munitie voor de vestingbatterijen vervoerd. De bereden artillerie gebruikt hiervoor natuurlijk haar caissons.

Reeds sedert jaren is men in het kamp bezig met het onderhoud van wegen en den aanplant van boomen.

En nu tenslotte de schietheide, die zich aan de Oostzijde van het kamp over enkele kilometers uitstrekt. Gewoonlijk wordt vanaf de Westzijde geschoten, doch schoot de bereden artillerie ook reeds meermalen uit Oostelijke richting en zelfs uit Zuidelijke.

Intusschen is met het stelsel van vaste batterijen voor de vestingartillerie zoo goed als gebroken. Terwijl dit wapen vroeger schoot met geschut, dat aan de Westzijde in z.g. vaste batterijen reeds in stelling stond, voert tegenwoordig elk onderdeel zijn materieel zooveel mogelijk zelf mede en brengt het in Oldebroek in batterij. Dit stelsel heeft natuurlijk verschillende voordeelen. In de eerste plaats leert men de bezwaren bij het transport kennen, ten tweede krijgen de kanonniers een goede oefening in het in stelling komen en last not least heeft het betreffende onderdeel volop gelegenheid met de hoedanigheid van het geschut uit een schiettechnisch oogpunt op de hoogte te komen.

De tegenwoordige Directeur der Artillerie-Schietschool Majoor Bomert, pakt het schieten bij de vesting artillerie energiek aan, met dit gevolg, dat niet slechts 's zomers doch ook 's winters gevuurd wordt. Daardoor leert men tevens den invloed der weersgesteldheid gedurende het koude jaargetijde op het schieten kennen.

Aan de Oostzijde der schietheide liggen een reeks z.g. contrôleposten, die al naar behoefte tijdens het schieten door personeel bezet worden, teneinde het vallen der schoten in de lengte en hoogte nauwkeurig te kunnen opgeven. Deze opgaven dienen als contrôle voor de waarnemingen van den vuurleider. Natuurlijk liggen deze contrôleposten buiten het eigenlijke schietterrein. Zij zijn telefonisch met een centraal punt n.l. het telefoonkantoor en met de vurende batterij verbonden. Zoo spoedig de post bezet is, wordt dit aan het telefoonkantoor gemeld, terwijl ook de terugkomst uit de schietheide aan dit kantoor opgegeven moet worden. Het nalaten van deze terugmelding geeft nu en dan wel eens tot stagnatie in de vuuropening aanleiding, want natuurlijk mag niet geschoten worden, dan wanneer de hei veilig is.

Uit een en ander blijkt wel, dat ook de telefonische gemeenschap een zaak van het uiterste belang is.

Ten teeken, dat een batterij gaat vuren, hijscht ze de nationale vlag, zooals op de foto's duidelijk te zien is.

Tegenwoordig worden door de officieren van de Artillerie-schietschool veel cursussen in de legerplaats bij Oldebroek gehouden, teneinde vooral de reserve-officieren voor hun oorlogstaak geschikt te maken.

SPOKEN?

:: DOOR ELLY H. ::

„Liefste, wat scheelt er aan, waarom kijk je zoo ernstig," vroeg m'n man, nadat z'n vrienden vertrokken waren. We hadden een echt ouderwetsch, gezellig avondje gehad, zooals in den tijd van onze verloving.

Jaap's vrienden, twee alleraardigste, verstandige menschen, Jaap en ik plachten muziekavondjes te houden en daarna, als we in de stemming waren, over allerlei gewichtige en ongewichtige, wetenschappelijke en godsdienstige vraagstukken uren lang te boomen.

Vanavond was 't gesprek op spoken en geesten gekomen en Jaap en z'n beide vrienden hadden hartelijk om een spookgeschiedenis zitten lachen.

Jaap beweerde altijd dat dergelijke verhalen uit louter overspannen fantasie en suggestie voortspruiten.

„Nu," zei hij nog eens, „vertel eens op: what's the matter."

Ik voelde, dat ik een kleur kreeg. „Och," zei ik ontwijkend, „ik kan toch niet altijd even druk zijn. Jullie babbelden wel voor mij mee."

„Vrouw," barschte Jaap nu would-be boos, „ik je heer en meester heb het recht al je geheimen te kennen," en zachter, „toe meisje, er is iets dat je hindert, vertel 't nu gauw, dan is 't over."

„Ja maar, Jaap, 't is een erg lange geschiedenis en... ik wil niet dat je er mee spot, daarom heb ik 't je nooit eerder verteld."

„Vooruit kind, morgen is 't Zondag, dan kunnen we uitslapen, nu gaan we samen voor de open serredeuren zitten en jij vertelt me je lange geschiedenis."

Hand in hand renden we 't huis door en vielen hijgend neer op de oude, leeren canapé, die we voor gezellige tête-à têtes hielden.

„Even op adem komen," hijgde ik.

't Was een heerlijk zachte avond, verrukkelijke bloemengeuren zweefden de kamer binnen....

„Hoor," zei Jaap, droomerig nu, „de nachtegaal zal je begeleiden."

„Toen jij 't jaar voor we trouwden naar 't buitenland bent geweest," begon ik, „heb ik zooals je weet een heelen tijd gelogeerd bij tante Elsie, op dat aardige, oude kasteeltje in de Veluwe. Jij bent er nog nooit geweest en weet niet wat een interessant en poëtisch oud gebouwtje het is, met vier kleine torentjes en een grooten met kanteelen. Het ligt te midden van heerlijke dennenbosschen met hier en daar open plekken, waar goudgele rogge staat. 't Kasteeltje zelf staat op den heuvel, die aan den oostkant, juist den kant van den grooten toren, steil naar beneden helt.

Vlak aan den voet van den heuvel stroomt de Alse, een neervlietend stroompje en soms na zware regens nog al woest en onstuimig.

Ik kwam aan op een heerlijken zomeravond, de zon ging juist onder en weerkaatste bloedrood in de venstertjes van den grooten toren; 't was of er inwendig een groot vuur brandde.

Tante stond op het bordes, 't lieve oudje; ze was zoo schattig en hartelijk.

„Tantetje," zei ik na de begroeting, „mag ik niet slapen in den toren, ik denk dat 't uitzicht er prachtig is en 't was net of de toren me riep zooeven; toe, zeg maar ja."

„Maar kindje, ik heb juist de staatsie-logeerkamer voor je in orde laten maken, ik meende, dat je graag zou slapen in 't oude bed waarin Willem I overnacht heeft en te midden der oude meubels met hun herinneringen."

Toch behoefde ik niet lang te bidden en te smeeken en kreeg ik m'n torenkamertje. Den eersten nacht sliep ik in de groote logeerkamer, maar den volgenden dag werd 't kamertje met een paar aardige witgelakte meubeltjes in een gezellig meisjeshokje omgetoverd, haast te modern voor zoo'n oud kasteel.

Een prachtige, antieke spiegel alleen herinnerde aan vroegere, grootsche tijden. Hij was gemaakt van dik, mooi geslepen glas en in den muur gebouwd, de rand was goud met blauw ingelegd met hier en daar witte ivoren knopjes in den vorm van een vreemde bloem.

Ik was in verrukking over dien ouden spiegel en zou voor geen geld m'n torentje verruild hebben voor 't staatsievertrek.

Den tweeden dag op 't kasteeltje bracht ik rustig door met tante in het bosch en in den tuin. We hadden zooveel te babbelen en aan bezoeken maken dachten we nog niet.

Na 't eten ging ik met een boek den tuin in, tante zou wat „correspondentie afdoen."

't Was heerlijk weer en langzaam drentelde ik den tuin

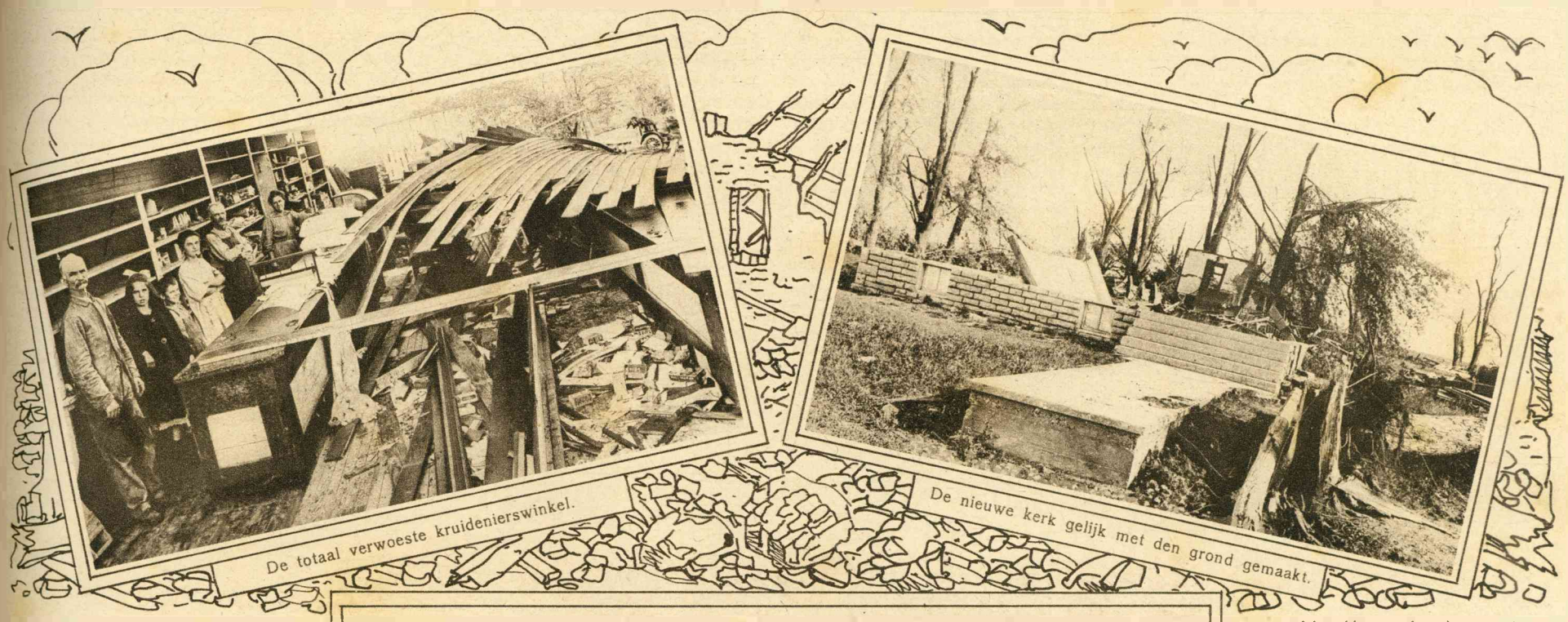

De totaal verwoeste kruidenierswinkel.

De nieuwe kerk gelijk met den grond gemaakt.

In de Voetstappen van een Tornado.

(Van onzen Amerikaanschen correspondent.)

Is het gewoonlijk een verkwikking voor de zenuwen, menschen, huizen en couranten te verlaten en zich alleen te voelen met de natuur, zoo echt vis-à-vis, en kalm te genieten van de teedere kleuren en geuren die haar sieren in haar jaarlijksche jeugd, zij laat ons toch niet vergeten, dat hetzelfde levensmysterie dat ons doorgloeit, ook haar eigen is. Haar karakter is al even veranderlijk als het mijne en wellicht het uwe. Het gladde voorhoofd van den hemel bewolkt zich, alsof gedachten van jaloezie of haat er achter plaats vinden, donkerder en steeds dreigender wordt het gelaat der natuur, de zachte winden, haar kalm ademhalen, worden gejaagd en zwaar. Een angstig zwijgen vervult het land. Plotseling barst een bulderen los, een razen, een toomelooze, krankzinnige woede, die blindelings om zich heen slaat en verwoest en doodt.

De wijde vlakten van de Vereenigde Staten worden in het voorjaar dikwijls geteisterd door windstormen, die zoo nu en dan ontaarden in tornadoes, of zwervelwinden: „twisters" als de lui ze hier noemen. De druk door die winden uitgeoefend is onweerstaanbaar en iemand, die ééns een tornado beleefd heeft, vergeet nooit het hulpelooze gevoel, dat hem overkomt. Hoe klein en onbeduidend is een mensch tegenover een natuurkracht: een strootje in den wind, niets. Illinois, Missouri en Kansas hebben dit voorjaar mijlen van welvarende streken in enkele minuten zien verwoesten. Hoewel tot nu toe onze schoone stad Lawrence, op de prairiën van Kansas, gespaard is gebleven, schoot het monster neer op een klein plaatsje tien mijlen van hier en liet verwoesting en tranen achter zich. Natuurlijk zijn wij, gewapend met onze camera, de verwoesting in oogenschouw gaan nemen.

Van de huizen is niets blijven staan.

Wij zagen geen teekenen van verwoesting totdat wij vlak bij het dorpje waren. Boomen waren afgebroken en dan kwam het eerste verwoeste gebouw, eene smederij, waarvan de tweede verdieping met alles wat het bevatte opgelicht was en toen een eind verder plat neergesmeten. In het midden van het dorp is de vroegere kruidenierszaak, de ontmoetingsplaats van de bewoners, waar de politiek besproken wordt en het nieuwste nieuws verteld, terwijl de lui gezelligjes in hun werkpakjes de dagelijksche behoeften koopen. De heele winkel was weg, behalve wat men op dit kiekje ziet.

De dorpelingen hadden pas een mooie, nieuwerwetsche kerk opgericht. Die is nu ook weg, orgel en alles. Waarheen weet niemand nog. Eenige der banken vielen in den kelder

Een weinig buiten de plaats had de rijkste man zich een prachtig nieuw huis gebouwd. Het was het mooiste huis daar. Omringd door groote boomen was het een woonplaats om trotsch op te zijn. Toen de familie den storm hoorde komen, vluchtte men in den kelder en kroop men allen tezamen in een hoek. Het heele huis werd verwoest, en al het huisraad vernield en weggemaaid. De klok en de badkuip waren de eenige artikelen naderhand gevonden. Alle boomen waren uit den grond gerukt, gebroken en neergeworpen. Verscheidene menschenlevens waren evenals de boomen plotseling en ruw afgebroken.

Op de puinhoopen echter spreekt het onverwoestbare leven reeds van vergeten en overdoen en betere gebouwen zullen oprijzen waar de oude stonden en verbroken familiebanden zal de tijd heelen.